

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/5/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5813010251
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Bargel
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5813010251.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Adriany Gallovej a JUDr. Pavla Polku, na verejnom zasadnutí konanom 10. februára 2015 prejednal odvolanie podané obžalovaným H. W. proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/84/2013 z 10.6.2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/84/2013 z 10.6.2014.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.
obžalovaného H. W., nar. X.X.XXXX v L., okres U., trvale
bytom L. č. XX, okres U.,

o s l o b o d z u j e

podľa § 285 písm. c) Tr. por. spod obžaloby Okresnej prokuratúry Námestovo, sp.zn. Pv 425/08/5507 z 9.8.2013, podľa ktorej sa mal dopustiť trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. d) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. tak, že:

dňa 1.9.2004 okolo 12.00 h. v katastrálnom území obce L., časť I., v lesnom poraste č. 369a, na parcele 242, ktorej je spoluvlastníkom, bez súhlasu ostatných spoluvlastníkov spílil 5 ks surového dreva - smrek o objeme 11,46 m³, čím spôsobil poškodeným Ing. K. L., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom L. č. XXX, okres U., a H. O., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom L. č. XXX, okres U., celkovú škodu vo výške najmenej 14 937,- Sk (495,82 Eur),

pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. por. poškodených Ing. K. L., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom L. č. XXX, okres U., a H. O., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom L. č. XXX, okres U., s nárokmi na náhradu škody o d k a z u j e na občianske súdne konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný H. W. uznaný za vinného zo spáchania prečinu krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. d) Tr. zák. pre skutok, ktorý spáchal tak, že:

dňa 1.9.2004 okolo 12.00 h. v katastrálnom území obce L., časť I., v lesnom poraste č. 369a, na parcele 242, ktorej je spoluvlastníkom, bez súhlasu ostatných spoluvlastníkov spílil 5 ks surového dreva - smrek o objeme 11,46 m³, čím spôsobil poškodeným Ing. K. L., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom L. č.

XXX, okres U., a H. O., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom L.

č. XXX, okres U., celkovú škodu vo

výške najmenej 495,82 Eur.

Podľa § 44 Tr. zák. súd prvého stupňa upustil od uloženia súhrnného trestu s poukazom na rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 3To/13/2014 z 27.3.2014.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd odkázal poškodených L. H., V. D., G. C., G. S., A. R., G. R., W. H., A. H., Y. L., Q. H., Y. Z., G. H. a A. H. s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate tak, že: „Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že obžalovaný konal spôsobom popísaným v obžalobe. Aj napriek tomu, že sa obžalovaný obhajoval tvrdením, že v tom čase tam nebol, jeho obhajoba bola vyvrátená najmä výpoveďou svedka N. D., ktorý sa vyjadril, že na ťažbu dreva na parcele č. 242 nebolo vydané povolenie. V ten deň, keď zistil nepovolenú ťažbu dreva, tam obžalovaného videl, a to jednak v deň zistenia nepovolennej ťažby a taktiež na druhý deň, keď tam bola polícia. Z výpovede svedka vyplynulo, že mu E. a taktiež aj na polícii potvrdili, že drevo boli ťahať pre obžalovaného. S poukazom na tieto skutočnosti potom súd nemal pochybnosti o vine obžalovaného a tohto uznal za vinného z trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. d) Tr. zák. č. 140/1961 Z.z. v znení zákona č. 227/2005 Z.z.

V prípade obžalovaného by hrozilo uloženie súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. vzhľadom na to, že bol rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/225/2008 z 3.9.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 3To/13/2014 z 27.3.2014 uznaný za vinného z trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. d) Tr. zák. č. 140/1961 Z.z., kde mu bol uložený peňažný trest vo výmere 300,- Eur. Súd je však toho názoru, že s poukazom na dobu, ktorá uplynula od spáchania skutku, postačí na nápravu obžalovaného aj upustenie od uloženia trestu, a preto podľa § 44 Tr. zák. upustil od uloženia súhrnného trestu s poukazom na rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 3To/13/2014 z 27.3.2014, nakoľko tento považuje na nápravu obžalovaného za dostatočný.

Poškodených L. H., V. D., G. C., G. S., A. R., G. R., W. H., A. H., Y. L., Q. H., Y. Z., G. H. a A. H. s nárokmi na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie, nakoľko dokazovanie ohľadom náhrady škody by presiahlo rámec trestného konania.“

Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas odvolanie obžalovaný. Obžalovaný v odvolaní uviedol: „Obžalovaný zotrúva na svojom vyjadrení, že dňa 1.9.2004 v čase, keď mal byť spáchaný skutok krádeže dreva, sa zdržiaval doma a nemohol byť videný v lese. Obžalovaný dáva do pozornosti, že jediný svedok, ktorý ho tam mal dňa 1.9.2004 vidieť, je N. D.. Tento sa však vo svojej prvotnej výpovedi pred vyšetrovateľom PZ spísanej dňa 1.9.2004 ku skutku zo dňa 31.8.2004 vyjadril, že v lese videl dvoch mužov, ktorých nepoznal. Až neskôr začal tvrdiť, že to mal byť obžalovaný. S uvedeným svedkom boli v uvedenom čase, keď obžalovaný mal spíľovať stromy v lesnom poraste, aj dvaja policajti. Je nepochopiteľné, že títo by nezasiahli a nezistili totožnosť osoby, ktorá pílila drevo, a navyše, že by aspoň nevedeli popísať osobu, ktorá drevo spíľovala. Taktiež dávame do pozornosti, že o skutku zo dňa 1.9.2004 vypovedali v svedeckej výpovedi L. E. a G. E.. Tieto osoby konkretizovali, že popílené drevo na parcele 242 k.ú. L. ich zavolať priblížiť neznámy muž. Tieto osoby obžalovaného poznajú a svojou výpoveďou len potvrdili, že obžalovaný uvedeného dňa v lese nebol. Ich výpoveď je dôkazom v prospech obžalovaného, ktorú súd vôbec nevyhodnotil, čím bol porušený zákon v neprospech obžalovaného. Obžalovaný ďalej uvádza, že absencia fotodokumentácie spochybňuje dôveryhodnosť vykonaných úkonov prípravného konania. Z farebnej dokumentácie by bolo možné zistiť, či vôbec na E-KN parc. č. 242 k.ú. L. je lesný porast. Obžalovaný v ďalšom namieta aj vyčíslenie výšky škody, ktorá mala nastať 1.9.2004. Toto ocenenie vykonala spoločnosť JHS s.r.o. Martin, a to odborným vyjadrením z 3.6.2008. Uvedené ocenenie takto bolo vykonané od stola a po viac ako štvorročnom odstupe od tvrdenej krádeže. Samotný svedok D. potvrdil, že išlo o rozličnú drevnú hmotu, teda aj kalamitnú hmotu s hnilobou. Obžalovaný považuje celkové odôvodnenie rozsudku s poukazaním na jednotlivé dôkazy za nepostačujúce pre prijatie záveru, že bolo preukázané, že obžalovaný spáchal skutok, ktorý je opísaný v obžalobe. Podľa jeho názoru v rámci vyšetrovania, ako aj v rámci dokazovania pred súdom mali prevahu dôkazy preukazujúce nevinu obžalovaného. Napriek tejto skutočnosti súd vyhodnotil celé dokazovanie nesprávne a v rozpore s úpravou § 278 ods. 2 TP. Zároveň súd v rámci konania pre prevahu rozporov a protichodných zistení mal akceptovať návrh obžalovaného na výsluch svedka W. M. a svedka H. W. ml. Taktiež mal súd vykonať výsluchy navrhovaných svedkov, lebo títo mohli preukázať, že sa dňa 1.9.2004 zdržiaval doma. Týmto postupom súdu bol zároveň obžalovaný poškodený na jeho právach a bolo znemožnené objasniť podstatnú skutočnosť, ktorá mala vplyv na posúdenie obrany obžalovaného, že sa

predmetného skutku nedopustil. Obžalovaný je presvedčený, že po vykonaní dôkazov v tomto súdnom konaní nebolo preukázané, že sa dopustil skutku opísaného v obžalobe a taktiež nebolo dokázané, že opísaný skutok je trestným činom. Obžalovaný podáva odvolanie aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Uvádza, že už v prípravnom konaní riadne navrhoval vykonanie dôkazov, ktoré však neboli vykonané a týmto ani nemohol byť spoľahlivo zistený skutkový stav veci. Obžalovaný sa preto domáha zrušenia odvolaním napadnutého rozsudku a trvá na úplnom oslobodení spod celej obžaloby.“ Okrem toho obžalovaný v odvolaní podrobne a rozsiahlym spôsobom rozobral všetky okolnosti prípadu, podstatu odvolania však tvorí vyššie uvedené.

Krajský súd na podklade podaného odvolania preskúmal v zmysle § 317 Tr. por. správnosť a zákonnosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie odvolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a zistil, že odvolanie obžalovaného je dôvodné, a to aj preto, lebo odôvodnenie rozsudku okresného súdu nie je dostatočné, presvedčivé a ani kompletné, tak ako to predpokladá ustanovenie § 168 Tr. por.

Podľa § 168 ods. 1 Tr. por. ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Súd prvého stupňa nedostatočne vysvetlil, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného, ale najmä prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov.

Ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného, musí vyplývať zo skutkových zistení súdu, ktoré musí súd primerane aj odôvodniť. Sila argumentácie odôvodnenia odsudzujúceho rozsudku spočíva v dôslednom vysvetlení, prečo súd neuveril tvrdeniam obžalovaného, prečo tieto tvrdenia považoval za nepresvedčivé a nevierohodné a ktoré dôkazy ich vyvracajú alebo spochybňujú. Povinnosťou súdu je aj náležité vysvetlenie, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov prednesených či už obžalovaným, jeho obhajcom, prokurátorom, prípadne inou stranou v súdnom konaní.

Z predloženého spisu vyplýva, že obžalovaný po podaní obžaloby navrhol vykonať viaceré dôkazy (č.l. 374-375). Okresný súd na hlavnom pojednávaní konanom 14.1.2014 o návrhoch rozhodol tak, že ich odmietol vykonať (č.l. 442). Pri takomto svojom rozhodnutí na hlavnom pojednávaní nevysvetlil, prečo odmietol navrhnuté dôkazy vykonať a dokonca to nevysvetlil ani v odôvodnení rozsudku, čo zásadným spôsobom odporuje § 168 ods. 1 Tr. por.

Ďalej krajský súd uvádza, že sa nestotožňuje s konečným rozhodnutím súdu prvého stupňa o vine obžalovaného H. W. z nasledovných dôvodov:

Súd prvého stupňa nepostupoval dôsledne v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 a ods. 12 Trestného poriadku.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Z požiadavky náležitého zistenia skutkového stavu veci vyplýva, že orgán činný v trestnom konaní sám určuje mieru dokazovania, ktoré musí v konaní vykonať, aby bola táto požiadavka splnená. Orgán činný v trestnom konaní musí vykonať také dôkazy, ktoré zabezpečia náležité zistenie skutkového stavu veci bez dôvodných pochybností tak, aby bolo možné vo veci spravodlivo rozhodnúť. Ak vykonané dôkazy v konaní pred súdom nebudú stačiť na uznanie viny obžalovaného a ak nebude možné vykonať iné dôkazy

s cieľom vyvrátiť dôvodné pochybnosti, bude nevyhnutné obžalovaného oslobodiť spod obžaloby (pri rešpektovaní zásady in dubio pro reo). Z toho vyplýva, že dôvodné pochybnosti sa vzťahujú nielen na samo zistenie skutkového stavu, ale aj na možnosť obstarania a vykonania ďalších dôkazov, ktoré by tento skutkový stav, resp. vykonané dokazovanie zmenili. Dôvodnú pochybnosť Trestný poriadok nedefinuje. Podľa teoretických výkladov treba ňou chápať takú pochybnosť, ktorá spôsobuje, že orgán, ktorý rozhoduje vo veci na základe starostlivého a nestranného zhodnotenia všetkých vykonaných dôkazov, by bol taký nerozhodný, že by nemohol urobiť záver, že skutočnosť naplňajúca znak trestného činu sa stala, t.j. nezískal vnútorné presvedčenie o vine obvineného.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia (voľného uváženia), ktoré však neznamená možnosť ľubovôle z ich strany, ale musí byť založené na logickom úsudku vyplývajúcom zo starostlivého uváženia všetkých dôkazov získaných a vykonaných zákonným spôsobom. V súlade s tým Trestný poriadok ustanovuje, že súd je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, o ktoré dôkazy opiera svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov. Uvedené platí obdobne aj pre odôvodnenie uznesenia. Zásada voľného hodnotenia dôkazov sa uplatňuje vo všetkých štádiách trestného konania a vzťahuje sa nielen na súd, ale aj na orgány činné v trestnom konaní.

Súčasná dôkazná situácia vzbudzuje vážne pochybnosti o tom, či obžalovaný skutočne 1.9.2004 o 12.00 h. spílil 5 ks surového dreva - smrek o objeme 11,46 m³ tak, ako je mu to kladené za vinu.

Z výpovede len jediného svedka obžaloby - N. D. totižto vyplýva len to, že obžalovaného videl 1.9.2004 na mieste výrubu, a nič viac. Z takéhoto dôkazu v žiadnom prípade nemožno vyvodzovať také skutkové závery, ako boli prezentované v obžalobe a napokon i v rozsudku súdu prvého stupňa. Bez výpovedí ďalších svedkov, resp. bez iných usvedčujúcich dôkazov prokurátor nemal žiadnu šancu preukázať dôvodnosť svojej obžaloby, pretože svedok N. D. preukazuje len to, že obžalovaný bol 1.9.2004 na mieste činu, možno ale pripustiť, že napríklad na zdravotnej prechádzke alebo na obhliadke svojho pozemku a podobne.

Za takejto dôkaznej situácie nemožno vysloviť bezpečný záver o vine obžalovaného tak, aby nevznikli o ňom dôvodné pochybnosti a aby boli vylúčené úvahy o možnosti priebehu skutkového deja aj inak, ako to prezentoval prokurátor v obžalobe.

Preto krajský súd uzatvára, že súd prvého stupňa bez náležitého a správneho vyhodnotenia existujúcej dôkaznej situácie a posúdenia dôkazov jednotlivo i v súhrne dospel k nesprávnemu a nezákonnému rozhodnutiu o vine obžalovaného. S ohľadom na výraznú usvedčujúcu dôkaznú núdzu neostalo krajskému súdu iné, len rozhodnúť oslobodzujúcim rozsudkom tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poškodené Ing. K. L. a H. O. potom musel krajský súd obligatórne s nárokom na náhradu škody odkázať na občianske súdne konanie tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 288 ods. 3 Tr. por.

Odvolací súd na záver poznamenáva, že súd prvého stupňa pochybil aj vo výroku o treste, keď porušil ustanovenie § 42 ods. 3 Tr. zák., podľa ktorého ustanovenie o súhrnnom treste sa nepoužije, ak skoršie odsúdenie je takej povahy, že sa na páchatel'a hľadí, ako keby nebol odsúdený, alebo ak skorší rozsudok bol vydaný súdom iného členského štátu Európskej únie.

Zo spisového materiálu Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/225/2008 vyplýva, že odsúdený H. W. peňažný trest zaplatil.

Podľa § 92 ods. 2 Tr. zák. ak ide o odsúdenie na tresty uvedené v § 32 písm. b) až l), k zahladeniu dochádza ich vykonaním.

Za takéhoto stavu potom nemohol okresný súd upustiť od uloženia súhrnného trestu, pretože by to odporovalo ustanoveniu § 42 ods. 3 Tr. zák.

So zreteľom na uvedené krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.